

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***Galović v. Croația* - [45512/11](#)**

Hotărârea din 31.8.2021 [Secția I]

Articolul 4 din Protocolul nr. 7

Dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori

Proceduri și penalități care fac parte dintr-un întreg coerent și proporțional pentru a pedepsi acte individuale și modalități de violență domestică: *nicio încălcare*

În fapt – Reclamantul a fost găsit vinovat de comiterea unei serii de infracțiuni minore din sfera violenței domestice, în baza Legii privind protecția împotriva violenței domestice, împotriva soției și copiilor săi, de-a lungul a mai mulți ani, și, în particular, pentru două incidente care au avut loc în ianuarie 2008 și pe 3 noiembrie 2008. A fost condamnat ulterior pentru mai multe fapte de violență domestică, așa cum era definită aceasta în Codul penal, care au fost comise între februarie 2005 și 3 noiembrie 2008. Le-a contestat, însă fără succes.

În drept – Articolul 4 din Protocolul nr. 7: Toate procedurile vizate aveau un caracter penal. Curtea a mai acceptat că faptele analizate în procedurile penale ulterioare erau identice, în parte, cu faptele din cele două seturi de proceduri privind infracțiunile minore contestate. Tribunalele naționale au urmărit să demonstreze că conduita reclamantului, care a fost sancționată de mai multe ori în cadrul unor proceduri privind infracțiunile minore, a atins, în cele din urmă, pragul de gravitate necesar pentru a fi analizată și pedepsită în baza legii penale: faptele pentru care reclamantul a fost condamnat deja au făcut parte integrantă din procedurile ulterioare privind punerea sub acuzare. Curtea a trebuit să examineze dacă a existat o dublare (*bis*) a procedurilor.

Scopul procedurilor privind infracțiunile minore era să asigure o reacție promptă la orice incident particular de violență domestică care nu echivala, în sine, cu o infracțiune sancționată de Codul penal, pentru a preveni la timp și în mod efectiv escaladarea violenței în cadrul familiei și pentru a proteja victima. Așa s-a procedat în cazul reclamantului cu mai multe ocazii separate. Odată ce conduita ilegală a reclamantului a atins un anumit nivel de gravitate, au fost inițiate procedurile de punere sub acuzare, urmărindu-se analizarea unei situații existente de violență de o manieră comprehensivă. Incidentele individuale sancționate în două seturi de proceduri contestate privind infracțiuni minore, luate împreună cu alte incidente, au demonstrat un tipar comportamental și au contribuit la evaluarea gravității conduitei penale a reclamantului, reflectând doar în întregul lor impactul cumulativ asupra victimelor sale. În acele circumstanțe, Curtea nu a avut niciun motiv să pună la îndoială motivele unei asemenea dublări parțiale a procedurilor.

Cu privire la chestiunea caracterului previzibil al dualității procedurilor pentru reclamant, care a avut un comportament violent cu membrii apropiați ai familiei sale cu mai multe ocazii, reclamantul trebuia să cunoască faptul că conduita sa putea avea consecințe ca cele presupuse de procedurile privind infracțiunile minore pentru un incident particular, în baza Legii privind protecția împotriva violenței domestice, și cele presupuse de procedurile penale, pentru o conduită continuă și repetată de violență domestică incriminată de Codul penal.

Cu privire la modul desfășurării procedurilor, tribunalul penal a notat toate hotărârile anterioare privind infracțiunile minore pronunțate împotriva reclamantului și a utilizat probe din cadrul acelor proceduri. Faptul că tribunalul penal a decis să audieze din nou pe unii martori la proces putea fi considerată o caracteristică inerentă a procedurilor privind punerea sub acuzare și o condiție care salvagarda drepturile acuzatului în baza articolului 6. Interacțiunea și coordonarea dintre două tribunale a fost, așadar, adecvată, iar cele două seturi de proceduri au alcătuit un întreg coerent. În consecință, reclamantul nu a suferit un dezavantaj asociat cu dublarea procedurilor, dincolo de ceea ce era strict necesar.

Cu privire la sancțiunile impuse, fiecare din condamnările reclamantului pentru infracțiunile minore comise au avut în vedere sancțiunea impusă în procedurile privind infracțiunile minore anterioare. Ulterior, tribunalul penal a recunoscut expres că reclamantul fusese pedepsit deja în cinci seturi de proceduri privind infracțiunile minore. Tribunalul a mai dedus din condamnarea sa perioada în care reclamantul a stat în detenție pentru două condamnări contestate legate de comiterea a două infracțiuni minore. În consecință, tribunalele naționale au aplicat principiul deducerii și s-au asigurat că durata generală a pedepselor impuse reclamantului a fost proporțională cu gravitatea infracțiunii vizate. Prin urmare, nu se putea susține că reclamantul a trebuit să suporte o sarcină excesivă.

În fine, revenind la legătura temporală dintre diferitele seturi de proceduri, Curtea a notat că elementul temporal în contextul precis al violenței domestice și dinamica sa specială avea o semnificație deosebită. Era important ca sistemul național de drept penal să abordeze în mod efectiv cazurile de violență domestică, în mod individual și în întregul lor, prin producerea unor efecte inhibitoare adecvate, apte să asigure prevenirea efectivă a actelor ilegale. Atunci când au fost informate, autoritățile au intervenit de fiecare dată când a avut loc un incident izolat de violență domestică în cadrul familiei, pentru a oferi un ajutor imediat victimelor. După ce mai multe incidente care au avut loc relativ la o distanță mică de timp între ele (de-a lungul unei perioade de aproximativ trei ani) au atins un nivel de gravitate și au „culminat” cu evenimentul din 3 noiembrie 2008, autoritățile au inițiat ultimul set de proceduri privind infracțiunile minore și, la o lună distanță, procedurile privind punerea sub acuzare pentru comiterea infracțiunii continuate de violență domestică, în baza Codului penal. De fapt, ancheta penală a început în decembrie 2009, după ce tribunalul național l-a găsit pe reclamant vinovat de violență domestică în cazul ultimului incident și acesta a fost pus sub acuzare în ianuarie 2009, cu două zile înainte de ca hotărârea pronunțată în cadrul procedurilor privind infracțiunile minore să devină definitivă. Orice dezavantaj care putea rezulta pentru reclamant din desfășurarea celor două proceduri în paralel într-o asemenea perioadă scurtă de timp era, așadar, neglijabil. Procedurile penale ulterioare au continuat timp de opt luni în fața primei instanțe și doi ani și jumătate în fața instanței de recurs și în fața Curții Constituționale. Astfel, diferitele proceduri au fost suficient de legate în timp, încât instituirea ulterioară a procedurilor penale nu putea fi considerată abuzivă.

În general, procedurile și sancțiunile au format un întreg coerent și proporțional, care a permis atât pedepsirea actelor individuale comise de reclamant, cât și pedepsirea tipului său de comportament de o manieră efectivă, proporțională și disuasivă.

Concluzie: nicio încălcare (unanimitate).

Curtea a mai reținut că nu a existat nicio încălcare a articolului 6 §§ 1 și 3 (b) și (c) cu privire la celeritatea perioadei în care reclamantul a trebuit să-și pregătească apărarea înaintea instanței de recurs; și o încălcare a articolului 6 §§ 1 și 3 (c) cu privire la absența reclamantului de la ședința instanței de recurs.

Articolul 41: 1,500 EUR în privința prejudiciului moral; capătul de cerere pentru prejudiciul material suferit – respins.

(Vezi și *A și B v. Norvegia* [MC], [24130/11](#) și [29758/11](#), 15 noiembrie 2016, [Rezumat](#))